

Herdenking Johan Stekelenburg

Op 22 september j.l. overleed onze collega Johan Stekelenburg. Hij was zijn tweede termijn in de Eerste Kamer nog maar net begonnen. In juni 1999 nam hij voor het eerst als Kamerlid plaats in de groene bankjes. Vier jaar later werd hij met overweldigende meerderheid gekozen tot lijsttrekker voor de Eerste Kamerverkiezingen. In zijn eigen woorden: „Met Albanese cijfers“. In juni 2003 werd hij dan ook voorzitter van de fractie van de Partij van de Arbeid.

Met zijn komst in deze Kamer kwam iemand met een geweldige kennis en ervaring waarvan hij gebruik maakte bij de wetsontwerpen die hij hier heeft behandeld. Het grootste deel van zijn leven speelde zich af bij de vakbond. Al op 25-jarige leeftijd was hij werkzaam bij de Metaalbedrijfsbond Nederlands Verbond van Vakverenigingen, als bedrijvenmedewerker. Zijn carrière bij de F.N.V. sloot hij af met de hoogste functie, het voorzitterschap. Dat bekleedde hij bijna tien jaar, waarbij hij de F.N.V. omvormde tot – zoals dat ook bij de F.N.V. wordt ervaren - een niet minder strijdlustige maar wel meer eigentijdse organisatie en een meer adequate gesprekspartner.

Hoezeer zijn daarna volgende burgemeesterschap van Tilburg de mensen in die stad heeft aangesproken, is gebleken uit de overweldigende reacties van verslagenheid en meeleven op zijn dood. Naast de F.N.V. en Tilburg zijn er vele gremia waar Johan van betekenis is geweest en waar zijn overlijden tot droefheid heeft geleid. Van de S.E.R. waar hij negen jaar vice-voorzitter van is geweest en diverse Raden van Commissarissen tot de Raad van Toezicht Anne Frank Stichting en het Nederlands Tuberculose Fonds bij welke twee organisaties hij het voorzitterschap bekleedde.

Johan heeft verbeten gevochten tegen zijn ziekte maar moest uiteindelijk zijn machteloosheid erkennen. Die uiteindelijke onmacht staat in schril contrast met de kracht van het gezag dat Johan ook in de senaat genoot. Gezag niet zozeer door zijn leidende positie in een grote fractie in de Eerste Kamer, maar door de wijze waarop hij vanaf zijn komst in de Kamer opereerde met zijn kennis, zijn ervaring en zijn persoonlijkheid. Hij bleek ogenschijnlijk tegenstrijdige karaktertrekken in zich te verenigen: hij was vasthoudend maar ook gemoedelijk, hij toonde zelfbewustheid maar onderkende tevens de kracht van de redelijkheid, hij was een betrokken, gedreven man die evenwel niet polariseerde maar zocht naar binding, hij koppelde vechtlust aan innemendheid. Het ging hem om de zaak en niet om de persoon.

Johan Stekelenburg was een authentiek mens omdat er bij hem sprake was van eenheid van de politicus met de mens. Daardoor kon hij ook zichzelf blijven. Dat ,zichzelf' mocht er

zijn. Hij maakte gebruik van zijn vermogen om zowel degenen voor wie hij opkwam in debatten als politieke tegenstanders tot hun recht te laten komen als mens. Dat maakte hem tot een waarachtig persoon.

De Kamer verliest met het heengaan van Johan een gewaardeerde senator. Bij de vorige Algemene Beschouwingen verving hij als vice-fractievoorzitter de toen zieke voorzitter van de PvdA-fractie. Zo graag als hijzelf nog op 21 oktober a.s. bij de Algemene Beschouwingen in de Eerste Kamer als fractievoorzitter het woord had willen voeren, zo graag hadden wij als zijn collega's hem dat gegund.

„Als burgemeester“ aldus Johan „kun je echt iets doen voor mensen. Al blijf je een passant. Je maakt dingen af die je voorganger in beweging heeft gezet en je bereidt projecten voor die je opvolger pas zal voltooien“. Zo beschouwd was hij was ook in de Eerste Kamer een passant. Maar dat is slechts gezien in het perspectief van de tijd. Zijn fractiegenoten zullen hem missen, en niet alleen zij.

Wij leven mee met degenen die hem het meest nabij waren, zijn vrouw en kinderen alsook zijn andere familieleden. Wij wensen hen alle benodigde kracht toe om dit zware verlies te dragen.
